

28. ČÍSLO / VI. ROČNÍK

6,- Kč (7,- Sk)

12. ČERVENCE 1998

Z obsahu:

Děkuji vám!

Jan Pavel II. při
generální audienci
24. 6. 1998
– strana 2 –

Duch Boží spočinul na mně: Pán mě pomazal (Lk 4,18)

Homilie Svatého otce
v St. Pöltenu
20. června 1998
– strana 4 –

Nennolina

Bude-li Nennolina
povznesena k úctě
oltáře, bude nejmladší
světicí Církve...
– strana 6 –

Znamení doby

Opat Tomáš Niggel
OSB
– strana 8 –

„Co udělala církev konkrétně proti nacistům?“

Barbara
Schellenbergerová
– strana 10 –

Vede je Žena oděná sluncem

MKH – Mariánské
kněžské hnutí...
– strana 13 –

**Matko Boží,
tobě svěřujeme péči
o kněžská a řeholní
povolání...**

Jan Pavel II.,
St. Pölten 20. června 1998

Panna Maria Karmelská v klášteře
Berdicef v Kyjevě na Ukrajině

PAX VOBIS! POKOJ VÁM!

*Z papežova projevu
po přiletu do Rakouska*

Pravý pokoj vychází ze srdce. Ležíš uprostřed světadílu, podobné silnému srdci – tak se zpívá ve vaší hymně. V uplynulých letech se »země v srdci Evropy« připojila k pochodu těch, kteří směřují k sjednocení tohoto kontinentu. K vybudování nové Evropy je třeba mnoha rukou, ale především srdcí, která nebíjí pouze pro zisk a pro peníze, nýbrž pro Boha a pro lidi. Mým přáním je, aby srdce Evropy bylo silné a zdravé. Proto se modlím, aby srdce všech občanů byla vedena pevnou vůlí dbát důstojnosti každého člověka a hájit život bez výjimky ve všech jeho fázích a formách. Bohatství křesťanského dědictví spočívá především v tom pochopení člověka, které rozhodujícím způsobem utvářelo evropskou kulturu.

K smysluplnému projektování domu patří správné měřítko. Kdo nemá správnou míru, tomu schází i cíl. Architekti »evropského domu« se mohou vrátit ke křesťanskému obrazu člověka, který je vlastní starým kulturám kontinentu a který připravil půdu pro obdivuhodnou výši tvůrčí síly a aktivity. Chápání člověka jako Božího obrazu nepatří tedy do muzea zašlých časů. Spíše představuje základnu pro moderní Evropu, kterou utvářejí početné kvádry rozličných kultur, národů a náboženství. Bez tohoto měřítko je výstavba evropského domu v nebezpečí, že dostane trhliny a nebude mít žádnou stabilitu.

Tímto způsobem přesahuje má návštěva hranice této země a obrací pohled na celou Evropu, na všechny národy tohoto kontinentu s jejich dějinami, od Atlantiku až po Ural, od Severního moře až po Středozevní moře.

Děkuji vám!

V minulých dnech jsem vykonal svou třetí pastorační návštěvu v Rakousku a nyní, po návratu do Říma, se znovu zamýšlím nad setkáními, jež jsem měl s tamním drahým obyvatelstvem. V mé duši převládají pocity vděčnosti.

Na prvním místě vzdávám díky Bohu, dárci všeho dobrého, který mi dopřál prožít tuto silnou duchovní zkušenost, bohatou na liturgické slavnosti, na chvíle zamyšlení a modlitby s výhledem na nové jaro Církve v oné milované zemi. Zvláštní dík patří mým ctihodným bratřím v biskupském úřadě, kteří v těchto nelehkých dobách nešetří silami a angažují se ve službě pravdy a lásky. Povzbuzují je v jejich pastoračním úsilí.

Chtěl bych rovněž znovu poděkovat spolkovému prezidentovi a představitelům veřejného života, ale i všem občanům, kteří mě přijali s opravdu srdečnou pohostinností.

Hrdinství spočívá ve svatosti

Svou návštěvou jsem chtěl rakouskému obyvatelstvu projeviti svou úctu a ocenění a zároveň jako Petrův nástupce ukázat na některé výhledy užitečné pro budoucí cestu oněch místních církví.

Zatímco v Salzburgu jsem se zabýval tématem misí, v St. Pölten jsem vyzval k zamyšlení nad problémem duchovních povolání.

A nakonec, jako vyvrcholení a hlavní bod mé cesty, mi bylo dopřáno zapsat jména tří Božích služebníků do seznamu blahoslavených. Během úchvatné slavnosti na náměstí Hrdinů ve Vídni jsem všem připomněl, že křesťanské hrdinství spočívá ve svatosti.

»Hrdinové Církve« nejsou nutně ti, kteří psali dějiny podle lidských měřítek, ale ženy a muži, kteří se snad v očích mnohých zdáli být malí. Ale ve skutečnosti se ukázali být veli-

kými před Bohem. Marně je budeme hledat v řadách mocných tohoto světa. Jsou nesmazatelně zapsáni velkými písmeny v »knize života«.

Životopisy nových blahoslavených jsou poselstvím pro naše dny. Jsou to dokumenty přístupné všem. Dnešní lidé je mohou bez obtíží číst a chápat: Hovoří totiž výmluvnou řečí prožitého života.

Mládež – budoucnost Církve

S velkým potěšením vzpomínám na přítomnost a nadšení velkého počtu mladých, kterým jsem připomněl, že v nich církev vidí slibné bohatství budoucnosti. Vyzval jsem je, aby odvážně vydávali svědectví Kristu, a to bez kompromisů, a opětovně jsem zdůraznil, co jsem napsal v encyklice *Redemptoris missio*: Člověk naší doby důvěřuje svědectví více než učitelům, zkušenosti více než poučováním, více životu a skutkům než teoriím.

Mladí, kteří jsou přirozeně vnímaví pro pouto ideálu, především je-li ztělesněn životem, oceňovali tento proslav. Pochopili smysl mé návštěvy v jejich zemi. Přišel jsem do Rakouska jako poutník víry, jako spolupracovník radosti a jako spolupracovník pravdy.

Evangelium života

Nemohu nevzpomenout na dvě příležitosti, navzájem dosti odlišné, ale obě významné ve svém prostředí: na setkání s vládními představiteli a diplomatickým sborem na Hoffburgu a na návštěvu nemocných a umírajících v hospici Charitní služby v Rennweg. Při těchto dvou příležitostech jsem vložil z různých hledisek totéž základní téma: zásadní povinnost **úcty k Božímu obrazu, který je vtisknut do každé lidské bytosti**. To je jeden z klíčových bodů poselství, které jsem chtěl

přinést nejen katolíkům, nýbrž všem obyvatelům Rakouska.

Každý člověk v jakékoliv fázi života má nezcizitelnou hodnotu. Projev »o kultuře života«, adresovaný budovatelům »evropského domu« se uskutečňuje, mezi jiným, v instituci, jako je onen hospic, kde se každý den znovu píše »evangelium utrpení«, čtené ve světle víry.

Po boku těch, kteří neúnavně slouží v nemocnicích a v útlucích, jakož i těch, kteří se starají o své těžce nemocné příbuzné, je přítomen Pán, který přijímá jejich láskyplnou péči, jako by byla prokazována jemu. **Nemocní s tíží svého utrpení, snášeného z lásky ke Kristu, jsou cenným pokladem Církve**, která v nich má velmi účinné spolupracovníky při evangelizačním působení.

Pomyslím-li na hluboké emoce, jež jsem zakoušel, cítím, že musím opakovat, co jsem řekl na závěr své návštěvy: **Credo in vitam – Věřím v život! Věřím, že rakouská církev je skutečně živá**. Věřím, že tento život je silnější než zkoušky, které prodělalo a prodělává nemálo věřících v této milované zemi. Šel jsem mezi ně, abych jim pomáhal překonat současné těžkosti a abych je povzbudil znovu se vydat na cesty Velkého jubilea. I v Římě nadále bije srdce papeže pro Rakousko. Všem opakují Kristova slova: *Ať se vaše srdce nechvěje úzkostí* (J 14, 1). **Nehleďte pouze na minulost, připravujte budoucnost za pomoci Ducha svatého**.

Má pastorační návštěva v Rakousku skončila; kéž začne nový úsek putování, které přivede Boží lid v Rakousku, aby překročil práh nového tisíciletí a sdělil spolu se svými biskupy radostnou zvěst Krista generacím, které přijdou.

Vergelt's Gott!
Děkuji za všechno!
Pán Bůh vám to odplatí!"

*Bolletino Vaticano, meztitulky
a zvýraznění redakce Světla*

Nejvyšší norma

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Jdi a jednej také tak

Dnešní setkání s Pánem tě vede k vážnému zamyšlení nad tím, jaký je tvůj opravdový vztah k Bohu i k bližním. Pros Ducha svatého, abys našel sílu *odložit, co je staré, a povstat k novému životu.* ⁽¹⁾

Úryvek z evangelia začíná větou, která obsahuje několik jednotlivostí, které bys neměl přehlédnout. Předně nám představuje člověka, který je *znalcem zákona*. Tento vzdělanec nepřišel za Ježíšem jako Nikodém, aby kladl otázky, které jej zajímají. Nechce se ptát proto, aby se něco dověděl, nemyslí si ani, že by se jako znalec vůbec mohl od Ježíše něco dovědět. Přichází, aby *pokoušel*, a k tomu potřebuje publikum. Proto *předstupuje právě teď*, když je Ježíš obklopen tolika posluchači. Troufá si podrobit jej před veřejností své zkoušce, zda je vůbec oprávněn vystupovat s takovou autoritou, jak to dosud dělá. Jeho otázka jen předstírá zájem o problém, který jinak může upoutat všeobecnou pozornost, protože se týká každého člověka: *Co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?*

Tento bezejmenný zákoník jako by byl předchůdcem a vzorem všech těch nespočetných »pokušitelů«, kteří právě dnes tak často kladou okázale své potměšilé otázky, aby oslnili druhé a pak jen jako mimochodem postavili do nepříznivého světla dotazovaného, který jim nějak překáží. Ale buď upřímný k sám sobě. Jsi si jist, že ty sám nemáš podobné sklony? Jsou tvoje otázky, které kladěš ať už lidem, nebo i knihám, vedeny upřímnou snahou najít správnou odpověď, anebo se chceš spíše jen utvrdit ve svém vlastním přesvědčení, které se ti líbí, a tak si na něm zakládáš? *Nepokoušíš* také někdy svého Boha, jako bys jej chtěl přesvědčit, že jeho pravdě a jeho **zákonu** rozumíš lépe než on?

Ježíš s neobyčejným taktem odpovídá pokušiteli otázkou, jeho vlastní zbraní: *Co je psáno v zákoně?* Ano. V prvé řadě je třeba se ptát, *co je psáno*, a to bez ohledu na to, co bychom si přáli, protože nám to právě nejvíce vyhovuje. Ukazuje se, že znalec zákona sice zná doslovně jeho znění, ale nedal si zatím tu práci, aby se dopracoval k jeho nejvlastnějšímu smyslu. To, co se může nejspíše stát předmětem sporu, není znalost zákona, ale jeho výklad, a to právě v tom jeho bodě, který nás něco stojí. Všimni si dobře, že zákoník cítí potřebu rozlišovat mezi bližním a bližním a brání se přijmout výklad, že tak jako sama sebe je třeba milovat každého člověka.

Pán dnes využije jeho podnětu, aby jemu i tobě ukázal, co měl Bůh na mysli, když ukládal lidem

svá první a největší přikázání. Příběh, který ti Ježíš předkládá, je více než názorý. Stojí tu proti sobě především dvojí protichůdný postoj: jednání jedněch, kteří jdou za svým sobeckým zájmem bez ohledu na újmu, kterou způsobí jiným, a naopak chování, které pomáhá potřebným, a to bez ohledu na to, jakou újmu tím samo utrpí. Mezi bezohlednou a surovou necitelností lupičů a obětavou solidaritou Samaritána však stojí ještě podobně bezohledná lhovost, pohodlnost a nevšímavost. Jsou lidé, kteří zabíjejí nikoliv tím, že sahají k násilí, nýbrž tím, že je jim zatěžko podat pomocnou ruku. V případě, že nemiluješ *jako sebe*, nýbrž **jen sebe**, se zdá nejsnazší zavřít oči před cizí bolestí a vyhnout se velkým obloukem potřebnému.

Jak lze vůbec sloučit lásku k sobě samému s láskou k bližním? Lásku k sobě samému není totéž co sebeláska. Sebeláska vidí jenom sebe, ze sebe vychází a u sebe končí. Čím je silnější, tím je bezohlednější a necitelnější a tím více může ohrožovat druhé. Lásku k sobě, která je normou pro naše chování k druhým, je naopak k bližním tím vstřícnější, čím je větší. Ze sebestřednosti se rodí závist, lakota, nevráživost, násilí a nepřátelství. Z opravdové lásky se naopak rodí uznání, pochopení, vstřícnost, solidarita, nezištnost, obětavost a dobrotivost. Svět by nebyl rozdělen tak dramaticky na bohaté a chudé, kdyby nebylo tolik sobectví, které plodí slepou lakotu, bezohlednost a bezcitnost.

Ale Ježíšův příběh má ještě další hlubší podtext. Selhávají v něm právě ti, u kterých předpokládáme nejen znalost přikázání, ale především dobrý příklad a vzor. Srdce na pravém místě má naopak člověk, od kterého bychom to vzhledem k zakořeněné nevráživosti mezi Samaří a Izraelem sotva čekali. Je to jen další potvrzení Ježíšova požadavku, *miluj i své nepřátele a dobře činiť těm, kteří tě třeba nenávidí* ⁽²⁾. To je teprve opravdový a nesporný projev lásky, která miluje druhého jako sebe. Ježíšův požadavek je však doložen více než jen slovy. On sám, Boží Syn, se stane obětí lidské bezohlednosti, aby svou nezištnou velkodušností pomohl člověku, kterého jeho vlastní hřích uvrhl do neštěstí.

Ježíš Kristus je vzor, podle kterého bylo všechno stvořeno. I ty. Obnov v sobě jeho obraz. Nepřemýšlej o druhém, zda jej uznáš za svého bližního, než budeš ochoten mu posloužit s dobrotou a láskou. Prokazuj služby tělesného i duchovního milosrdenství bez váhání všem potřebným, aby všichni poznali a pocítili, že jsou tvoji bližní. Je to nejvyšší přikáz, *kteří není daleko od tebe*. Copak ti není slovo **láska** více než *blízké, nemáš je ve svých ústech a ve svém srdci?*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Modlitba po přijímání

⁽²⁾ srov. Lk 6,27

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 30.10–14

Mojžíš řekl lidu:

„Budeš poslouchat hlas Hospodina, svého Boha, a zachovávat jeho přikazy a nařízení, to, co je napsáno v knize tohoto Zákona, svému Bohu, celým srdcem a celou duší.

Neboť tento přikaz, který ti dnes ukládám, není pro tebe příliš nesnadný a není tak daleko od tebe. Není na nebi, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám vystoupí do nebe, aby nám ho snesl, oznámil a my ho mohli zachovávat?‘ Není daleko za mořem, že bys musel říkat: ‚Kdopak nám překročí moře, aby nám ho přinesl, oznámil a my mohli zachovávat?‘ Vždyť je ti to slovo velmi blízké, je v tvých ústech a v tvém srdci, takže ho můžeš zachovávat.“

2. čtení – Kol 1,15–20

Ježíš Kristus je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti – všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm.

A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krví, prolitou na kříži, zjedná pokoj.

Evangelium – Lk 10,25–37

Jeden znalec Zákona povstal, aby přivedl Ježíše do úzkých, a zeptal se ho: „Mistře, co mám dělat, abych dostal věčný život?“

Ježíš mu řekl: „Co je psáno v Zákoně? Jak tam čteš?“

(Pokračování na str. 4)

Duch Boží spočinul na mně: Pán mě pomazal (Lk 4,18)

Duch svatý v Kristu a v Církvi

Celý život Ježíše Krista stojí pod vlivem Ducha svatého. Již na začátku je to právě on, kdo zastínil Pannu Marii při tajemství Vtělení. U Jordánu je to opět Duch, který sestupuje na Ježíše, zatímco Otec vyznává lásku ke svému Synu. Pak odvádí Duch Syna na poušť. V nazaretské synagoze Ježíš sám potvrzuje: *Duch Páně je nade mnou* (Lk 4,18).

Tohoto Ducha slibuje apoštolům jako trvalou záruku své přítomnosti uprostřed nich. Na kříži odevzdává Syn svého Ducha Otcí (srov. J 19,30). Konečně o Letnicích vylévá svého

Ducha na prvotní Církev, aby ji utvrdil ve víře a poslal apoštolů jako živoucí a odvážné svědky na všechny cesty světa.

Od té doby až dodnes je mystické tělo Kristovo, jeho Církev, na svých cestách časem vedeno dechem téhož Ducha. Církev osvěcuje dějiny zářícím ohněm Božího slova a očisťuje lidská srdce proudem čisté vody, která tryská z jejího nitra (srov. Ez 36,25). Tak se stává lidem *sjednoceným v jednotě Otce, Syna a Ducha svatého* (Cyprián *De Dom. Orat.*, 23).

V tomto společenství trojediného Boha má každý pokřtěný možnost žít *podle zákonů Ducha, který dává život v Ježíši Kristu* (Řím 8,2). Pod vedením Ducha svatého vstupuje křesťan do »duchovního prostoru«, ve které se uskutečňuje rozhovor s Bohem. Otázky, které člověk klade Bohu, jsou vlastně výzvy, které Bůh probouzí v nitru člověka: Odkud

přicházím? Kdo jsem? Kam mám jít?

Draží bratři a sestry, **buďte dobrými partnery v rozmluvě s Bohem.** Když patříte Kristu již od okamžiku svého křtu, adoptoval vás Bůh v Kristu za své syny a dcery. Buďte hodni této velké důstojnosti. Nepromarněte tuto velkou čest!

Naslouchat hlasu Božího Ducha

Bůh má s každým z vás zcela osobní plán. Jeho oko shlíží s láskou na každého z vás. Věnuje vám i svůj sluch. Je vám stále nablízku jako věrný, starostlivý a ohleduplný Otec. Dává vám to, co potřebujete k novému životu: svého svatého Ducha.

Začleněním do Církve jste získali nejen jméno »křesťan«, »pomazaný«, nýbrž dostali jste také pomazání Duchem svatým. Proto se musíte »křesťany« nejen nazývat, nýbrž jimi skutečně být. *Boží Duch spočívá na vás. Pán vás pomazal* (srov. Lk 4,18).

V novém životě, který tryská ze křtu a rozvíjí se Božím slovem a svátostmi, nacházejí svůj výraz různé dary milosti: různé úřady a rozličné formy zasvěceného života. Apoštol národů sv. Pavel konstatoval, pokud jde o obec v Korintě: *Jsou rozličné dary, ale jeden Duch* (1 Kor 12,4).

Nová povolání jsou i dnes možná skrze Ducha svatého. K tomu je však potřebí vytvořit určité prostředí, které podporuje naslouchání Božímu volání. Velký úkol při tom připadá farnostem. Jestliže se zde žije v postoji věrnosti vůči Pánu a panuje zde atmosféra hluboké zbožnosti a připravenost vydávat svědectví, je povolání snazší, aby odpo-

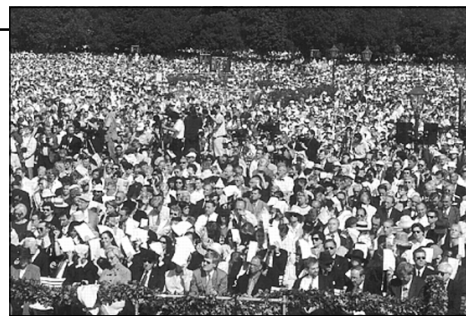
věděl »ano«. Životnost farnosti se neměří vůbec podle počtu akcí, nýbrž podle hloubky života modlitby. Nosnými sloupy, které zajišťují pro farní společenství pevnost a stálost, jsou na jedné straně naslouchání Božímu slovu a na druhé straně slavení Eucharistie a její uctívání.

Stížnosti na nedostatek kněžských a řeholních povolání mnoho nepomohou. Povolání nelze lidsky »udělat«. Povolání je však možno vyprosit od Boha. Je mým přáním, abyste Pána žní ustavičně prosili o nová povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu.

Nenahraditelnost svátostného kněžství

Když Ježíš na kříži odevzdal svého Ducha Otcí, udělal ze všech svých učedníků *království kněží a svatý Boží lid* (Ex 19,6). Vybuodoval z nich *duchovní stavbu, svaté kněžství, aby přinášeli duchovní oběti milé Bohu.* (1 Pet 2,5). To je **všeobecné kněžství**, k jehož službě povolal svých dvanáct, aby *byli spolu s ním* (Mk 3,14). Pak je poslal, aby jednali jeho jménem a na jeho místě.

Skrze **svátostné kněžství** pokračuje Ježíš až do dneška ve svém spasitelném poslání. Povolal k němu biskupy a kněze, kteří jsou *v Církvi a pro Církev trvalým zpřítomněním Ježíše Krista jako Hlavy a Pastýře; oni jsou zplnomocnění, aby hlásali jeho slovo, oni uskutečňují jeho odpouštějící konání a jeho nabídku spásy určenou pro všechny* (Pastores dabo vobis 15). Oni jsou poslání, aby přinášeli chudým radostnou zvěst, *aby oznamovali zajatým propuštění, vraceli slepým zrak*

Liturgická čtení – (pokračování ze str. 3)

On odpověděl: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou silou i celou svou myslí, a svého bližního jako sám sebe.“

Řekl mu: „Správně jsi odpověděl. To dělej, a budeš žít.“

Ale on se chtěl ospravedlnit, a proto se Ježíše zeptal: „A kdo je můj bližní?“

Ježíš se ujal slova a řekl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a ocitl se mezi lupiči. Ti ho o všechno obrali, zbili, nechali napolo mrtvého a odešli. Náhodou šel tou cestou nějaký kněz; viděl ho, ale vyhnul se mu. Stejně i jeden levita přišel k tomu místu; viděl ho, ale vyhnul se mu.“

Také jeden Samaritán přišel na své cestě k němu, viděl ho a bylo mu ho líto. Přistoupil k němu, nalil mu do ran oleje a vína, obvázal je, vysadil ho na svého soumara, dopravil do hostince a staral se o něho. Druhého dne vytáhl dva denáry a dal je hostinskému se slovy: „Starej se o něho, a co vynaložíš navíc, já ti doplatím, až se budu vracet.“

Co myslíš, kdo z těch tří se zachoval jako bližní k tomu, který se ocitl mezi lupiči?“

On odpověděl: „Ten, kdo mu prokázal milosrdenství.“

A Ježíš mu řekl: „Jdi a stejně jednej i ty!“

a aby osvobodovali zajaté (srov. Lk 4, 18). Úřad v Církvi není tedy žádná lidská vymoženost. Je to božské ustanovení.

Při všem uznání a ocenění vzácné služby laiků v místních církevních obcích se nesmí zapomínat: **ve svátostné oblasti nemůže laik nikdy nahradit to, čím se vyznačuje kněz.**

Moje vděčnost patří kněžím a jáhnům. S obdivem se dívám na ty kněze, kteří jsou ochotni pečovat kromě své svěšené obce i o sousední společenství, aby zde věřícím nescházely prostředky spásy. Pochvala patří také mnoha řeholníkům, kteří jsou nasazeni v pastoraci. Nemohu také opomenout kněze, kteří přicházejí z jiných zemí, někteří také z mé vlasti. Ti všichni znamenají cenný přínos pro pastorační práci.

Milí kněží, mladí lidé se na vás dívají. Měli by konstatovat, že i přes své velké pracovní nasazení zůstáváte radostnými služebníky evangelia a že mohou ve volbě vašeho povolání najít naplnění života a spokojenost. **Kněžský stav není doživací model, nýbrž povolání, které má budoucnost.**

Poklad zasvěceného života

Není možné bez vděčnosti k Duchu svatému pomyslet také na mnohá řeholní společenství, která v dějinách právě této diecéze sehrávají tak důležitou roli v duchovní péči. Všechny vás z celého srdce pozdravuji, bratři a sestry. Žijete podle evangelijních rad a snažíte se svým chováním ukazovat cestu k nebeskému království. Zasvěcený život patří k samému srdci Církve jakožto prvek, kte-

rý je pro naplnění vašeho poslání rozhodující. Vyjadřuje podstatu křesťanského povolání a vnitřní sílu celé Církve, kterou vede jako nevěstu ke spojení s jediným Snoubencem.

Povolání k manželství

Nemohu opomenout křesťanské manžele. I vaše životní forma je povolání. Vyslovuji vám své uznání a povzbuzuji vás, abyste ve všem svém úsilí žili z milosti svého svátostného stavu. Kéž se z vašich rodin stanou *domácí církve*, ve kterých se děti učí víru prožívat a oslavovat.

Otcové a matky, buďte pro své děti první školou. Usilujte, aby vaše domovy byly místem shody, aby v nich žil duch víry, naděje a lásky, snažte se o pravdivou účast na životě Církve, o důvěru a sílu při řešení každodenních těžkostí. Proste Pána, aby si vaše děti zvolily jednou cestu, kterou pro ně připravuje Bůh. Dopřejte jim svobodu, budou-li chtít nastoupit cestu radikálního následování Krista, jestliže ucítí jeho volání. Děti nejsou vaším majetkem. Vaše poslání spočívá v tom, **dát jim vyrůstat ve svobodě, ze které také pociťují svou odpovědnost.** V rodinách se rozhoduje o budoucnosti Církve i společnosti.

Úkol pro každého křesťana

Chceme se navzájem milovat, protože láska je z Boha (1 J 4, 7). Mnoho našich současníků ztratilo Boha jakožto Otce. Proto jim také schází mateřská řeč víry. Pomozte jim, aby se znovu začeti do slabikáře víry. Sympatie, účast a láska patří k základnímu slovnímu pokla-

Poselství Královny míru

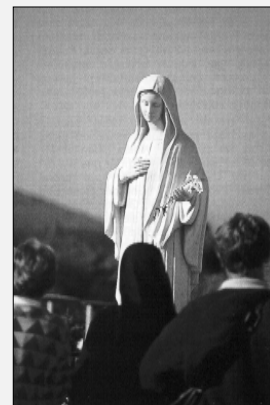
v den 17. výročí jejího zjevení

Drahé děti!

Dnes vám chci poděkovat, že žijete má poselství. Všem vám žehnám svým mateřským požehnáním a všechny vás nosím před svého Syna Ježíše.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 6. 1998

Ona nás nikdy neopustí...

V tento výroční den prvního zjevení Panny Marie v Medjugorje jsou slova naší Matky uspokojující. O nic nás nežádá, chce nám jednoduše poděkovat. Přijímám ta slova jako sdělení vítězství, sdělení, které nám připomíná, že nakonec její Neposkvrněné Srdce zvítězí. Ale nemůže to učinit bez nás, bez našeho zasvěcení, bez našeho obrácení, aniž bychom žili poselství.

Avšak jaké povzbuzení vytrvat! Jako by nám Maria říkala: „Jste na dobré cestě... pokračujte.“

Ona k nám promlouvá z pověření toho, jenž se sklonil ke své pokorné služebnici, a nyní se sklání ona k nám, aby nám poděkovala. Její radost a její

štěstí, to je radost a štěstí jejich dětí a jejího Boha.

Jak máme pravdu, nazýváme-li ji Radostí všech radostí! Nese nás před svého Syna Ježíše jako dary, které mu připravila pro jeho radost. Vzpomeňme na obraz, který nabízí sv. L. M. Grignion: chudý člověk chtěl darovat svému Králi jablka, ale ta byla dost nepěkná; světil je tedy Královně, protože ona měla moc učinit je velmi krásnými a odevzdat je svému Králi.

Maria, to je jemnost Boha v jeho lásce k lidem. Ona je s námi už 17 let, ona nás nikdy neopustí.

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 6. 1998

du, kterému rozumí každý. Na nich je možno založit **gramatiku života**, která lidem pomáhá slabikovat si v Duchu svatém plán, který Bůh s nimi má.

Žijte skutky to, co slovy hlásáte. Ukazujte, že ovocem Ducha je také **radost**. Na prahu třetího tisíciletí se musí vtisknout do našeho vědomí myšlenka: Tak jako má Bůh s každým z nás svůj plán, tak má také pro každého své poslání. Nejste pouze správci toho, co jste zdědili z minulosti, nýbrž také **připravujete cestu budoucnosti**, po které Duch svatý vede svou Církev.

Dívejme se při tom na Panu Marii, jejíž život byl cestou v Duchu svatém. Maria, Matko Boží, tobě svěřujeme péči o kněžská a řeholní povolání. Přimluv se u svého Syna, aby nám daroval mnoho mladých lidí, kteří budou ochotni rozhodnout se pro následování Krista a obětovat sami sebe pro Boží království.

Maria, Matko Církve, oroduj za nás.

Překlad -Iš-, mezeitulky a zvýraznění redakce Světla

Nennolina

Paolo Risso

V kostele Sv. Kříže Jeruzalémského v Římě se v listopadu minulého roku při jedné církevní slavnosti opět začalo hovořit o jednom děvčátku, které zemřelo před šedesáti lety a které by mohlo brzy dosáhnout úcty na oltáři.

Antionietta Meo se narodila 15. prosince 1930 v Římě. Je to další světice našich dnů, jaké si Duch svatý hledá přímo mezi dětmi.

To odpoledne 15. prosince bylo nebe pokryto těžkými mraky. Ale sotva se narodila, zcela nečekaně si našlo slunce mezi mraky skulinu. Byla pokřtěna na svátek betlémských nemluvnátek. Dítě rostlo a rozvíjelo se neuvěřitelně rychle.

Rodiče děvče uvedli do *Božího světa*, jak to už udělali u její starší sestry Markéty. Antionietta do něho vstupovala s neobyčejnou pronikavostí. Dalo by se říct, že Duch svatý ji zcela »ovlád« již při křtu svatém, doslova zaplavil její duši milostí posvěcující a vedl ji neobyčejně rychle k vnitřní pravdě o Ježíši. Její matka si kladla otázku: »Co chce Bůh udělat z tohoto dítěte?« Líbilo se jí, když jí říkali »Panenka«, ale nikdy si na panenku nehrála, nýbrž zcela brzy nastoupila »její« cestu.

Bůh se stal pro ni záhy *mým Bohem a Ježíš Kristus mým drahým, nejdrazším Ježíšem*. Bylo jí sotva tři a půl roku, když ji jednou maminka slyšela, jak se modlí: *Ježíši, dej mi, abych zemřela dříve, než bych se dopustila jediného těžkého hříchu*, modlitbu, kterou se modlila ráno i večer se stále větší vroucností. Rychle se naučila rozpoznat, co chce Ježíš od svých přátel: učí se přinášet pro něho sebezápory. S pozorností naslouchá vyprávění o sv. Tere-

zičce z Lisieux a je touto světicí okouzlena. Terezička se stala pro ni životním vzorem.

Dopisy Bohu

Jednou ráno, když se dověděla, že Ježíš je skutečný a živý přítomen ve svaté Hostii, modlí se takto: *Chci být maličkou květinou, která vydává vůni před tvým svatostánkem, můj Ježíši*. Od té doby se nemohla nezastavit před svatostánkem, aby s ním rozmlouvala od srdce k srdci.

Několik dní později požádala maminku: »Nauč mě rozjímat!« Maminka překvapena jí vysvětluje, jak přemýšlet o Ježíši, o jeho lásce, o tom, co udělal pro nás, a nabídnout mu nějaké předsevzetí pro tento den. Od té doby maličká každý den ráno »rozjímá«. Když se jí někdo zeptá, na co při tom myslí, odpovídá: »Na Ježíšovo utrpení.« A svá rozjímání uzavírá těmito slovy: *»Libám, Ježíši, všechny tvoje rány; dej mi duše, abych je zachránila, dej mi mnoho duší.«* Rozumí všemu, protože Bůh se zjevuje maličkým duším. Porozuměla tomu, na co dnes zapomínáme nebo co popíráme: Ježíšově oběti na usmíření hříchů a naší spoluúčasti na jeho oběti...

Nennolina je přítom tak veselé děvčátko, že při hrách s kamarádkami je třeba často mírnit její živost. ...Až do dne, kdy v lednu 1936 zjistili v nemocnici v Celiu, že příčinou její nesnesitelné bolesti v levé noze je »rakovina kostí«. S neuvěřitelným klidem odpovídá: *»Budu to snášet z lásky k Ježí-*

ši.« Nohu bude nutno amputovat. Nennolina to brzy vytuší, ale vůbec z toho není zoufalá.

V předvečer operace se modlí spolu se svou rodinou: *»Ježíši, obětuj Ti svou bolest, aby mnoho duší bylo spaseno a přišly s Tebou do ráje.«* Jakmile to bylo možné, dali jí protézu, aby mohla chodit. Rychle se vrací její původní živost, aniž by ztrácela z očí svou oběť: *»Jsem šťastná, že trpím pro Ježíše. Ježíši, chci být Tvou hořící lampou... Ježíši, prosím Tě o tři milosti: abych byla svatá, abys mi dal hodně duší a aby byl na světě mír.«*

Začala chodit do základní školy a naučila se psát: rukopis prvňáčka, ale myšlenky obrovské. Ve svém sešitu adresuje mnoho dopisů Bohu Otci, Ježíši, Duchu svatému, Panně Marii. Jsou to dopisy plné víry a lásky, představují vrcholnou a udivující moudrost. Je to skutečná korespondence s Nejsvětější Trojicí:

Drahý nebeský Otče, tolik se mi líbí Tvoje jméno, Otec dobrých a zlých, Otec, který odpouští. Ježíš, když byl na zemi, nás nemohl naučit hezčím jménu, než je toto. Jak je to krásné nazývat Tě Otcem!

Drahý Ježíši, požehnej Církev, především papeži, který představuje Tebe, kněží, aby učili poznávat Tě a milovat, nejvíce misionářům...

Duchu svatý, Ty jsi láska, která spojuje Otce a Syna, spoj mě také s Nejsvětější Trojicí. Já Tě chci přijmout a stát se Kristovým vojínem. Pomáhej mi, abych dobře přijala sv. biřmování.

Kdo ji vůbec naučil tak krásným a hlubokým věcem? P. Antonio Gemelli, lékař a psycholog, zakladatel a ředitel Katolické univerzity, studoval po Nennolině smrti tyto dopisy a byl jimi doslova uchvácen. Rozpoznal živou přítomnost Ducha svatého v této dětské duši.

Nennolina pocituje neuhasi- telnou touhu po prvním svatém

Antionietta Meo

přijímání. Když jí bylo povoleno, připravuje se velmi důkladně: studuje katechismus a obětuje květy Panně Marii, aby ji připravila na ten velký den.

Obět' lásky

Poprvé přijímá svého Ježíše o vánoční noci 1936. Od této noci přistupuje co nejčastěji k svatému přijímání, které ji přivádí až k vrcholům božské lásky, a to právě v době, kdy se zlo ve světě probouzí a proniká v nejrůznějších formách.

Utrpení a bolesti jsou stále prudší, ale Nennolina objevuje své poslání na zemi: *»Chci být tvou obětí lásky, drahý Ježíši,«* opakuje často. A říká: *»Můžeme být apoštoly také tím, že trpíme.«*

Podstupuje novou operaci, ale po ní zůstává na hrudi široká rána, která se nehojí a nezavírá. Nennolinu živí Ježíš – Chléb života a síla vycházející z Ducha svatého, kterého přijala v těchto dnech ve svátosti biřmování jako zdroj velké odvahy: obětuje svůj život a své utrpení za papeže, za Církev a za mír.

Když byl Pius XI. informován o jejím »holokaustu«, posí-

Cítím, že to ve mně jedná jen Ježíš, když jsem milosrdná. Čím víc jsem s Ním spojena, tím více miluji i své sestry.

Sv. Terezie z Lisieux

Masa a pravda

Arcibiskup dr. Johannes Dyba

V rostoucí míře se v dnešní době používá pro zdůvodnění předsudků, výtek a obviňování Církve a hierarchie kvantitativního zdůvodnění. To je patrné především tam, kde se kritérium »většiny« s rostoucí samozřejmostí používá i ve vnitrocírkevní oblasti. Ať už je to při čtenářských anketách, kdy bývají otázky kladeny tak sugestivně, aby sugerovaly očekávaný výsledek, nebo při různých požadavcích grémií, která byla »jednohlasně« přijata, nebo při formulacích z úst zástupců různých sdružení, kteří se dovolávají počtu členů, vždy jsou ve hře argumenty, které se opírají o masu.

Masa má také své místo a svůj význam při všech světských a pozemských záležitostech; zde může ve formě většiny fungovat jako rozhodující odpovědná instituce. Kde však se jedná o etické a náboženské záležitosti, kde jde o pravdu, kterou Bůh zjevil a kterou předává jeho Církev, zde je člověk postaven před úkol rozhodovat sám ve svém svědomí a množství nesmí představovat instanci, na kterou by se mohl odvolávat.

Jen si vzpomeňme: Celé množství vyvoleného národa tančilo kolem zlatého telete, zatímco Mojžíš sám přijímal na hoře desky Zákona, a to s po-

věřením, aby je oznámil lidu. Množství národa reptalo proti Bohu a proti Bohem ustanoveným pastýřům po celou dobu putování pouští. Množství lidu křičelo před Pilátem, aby propustil Barabáše a Ježíše ukřižoval.

Při pohledu na roli masy v dějinách spásy vyslovil nikdo menší než Sören Kierkegaard tuto větu: »Masa je nepravda.« Adodává: »Zeptej se sama sebe: troufáš si tvrdit, že lidé jakožto masa sahají tak rychle po pravdě, která nechutná příjemně, jako po nepravdě, která je upravována stále chutněji, a dokonce i tehdy, když jde dodatečně o vlastní přesvědčení, nenechá se člověk raději oklamat? Anebo chceš tvrdit, že skutečnou pravdu chápou lidé stejně rychle jako nepravdu, která nevyžá-

duje žádné znalosti, žádnou školu, žádnou výchovu, žádnou zdrženlivost, žádné sebeovládání, žádnou námahu?«

Každý učitel ví, že jedinec, který stojí před ním sám, je zcela jinak oslovitelný, než tentýž jedinec uprostřed své třídy nebo party. Co můžeme očekávat od lidí, kteří jsou utopeni v nepřehledné mase mediálních informací, vyráběných od anonymních, ale velmi cílevědomě zaměřených manipulátorů mínění s cílem »demokratizovat« církev, aby byla »věrohodnější« a přizpůsobená požadavkům konzumní společnosti?

Ne. Kdo chce setrvat v pravdě, nemůže se odvolávat na masu, nýbrž na Boží slovo, které promluvílo nad Ježíšem: »Toto je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!« (Mk 9,7)

lá za ní svého spolupracovníka, aby jí předal jeho poděkování a požehnání. Nennolina obnovuje své poslání: »*Chci obrátit ty nejhorší hříšníky. Ježíši, musíš mi je dát, chci je mít pro Tebe!*« Její tatínek se jí ptá: »Co mám říct Pánu Ježíši při svatém přijímání?« Odpověděla: »Že plním vůli Boží.« 3. července 1937 Antonietta Meová umírá. Před svým odchodem k Pánu slíbila: »*Dám z nebe sestoupit na zem děšť lilii.*«

Měla teprve šest a půl roku. Je to zázrak eucharistického Ježíše a Ducha svatého. Proseme skrze její přímlovu o »děšť« dětí čistých a krásných, neposkvěněných světem a hříchem, které milují jen Ježíše. Bude-li povznesena k účtě oltáře, bude Nennolina nejmladší sveticí Církve a ochránkyní dětí, které i uprostřed civilizace dnešního světa z tolika důvodů musejí snášet utrpení.

Pramen:

*Myriam de G.:
Fiaccola Romana,
Antonietta Meo,
Lice Torino 1939*

Maria – naplněná Duchem svatým

Anastáz kardinál Ballestrero

Apoštol Pavel nám říká: Přijali jste Ducha synovství, ve kterém voláme »Abba, Otče« (Řím 8,15)

Je to stejný Duch, o kterém mluví anděl, když říká Marii: *Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto ten, kdo se z tebe narodí, bude nazván Boží Syn* (Lk 1,35).

Tato přítomnost Božího Ducha je dominantní pro celé tajemství spásy: od jeho nejstaršího oznámení přes zvěstování od anděla, jeho uskutečnění v dějinách, jeho naplnění o Letnicích až po vyvrcholení v hodinu Boží eschatologie.

Jsi velkým Oživovatelem, Duchu Otce a Syna! Věřme v Tebe a musíme Ti připravit v našem životě místo tím, že se budeme učit od Panny Marie.

Maria Ti skutečně světila svůj život, dovolila Ti, abys do něho vstoupil s celou svou mocí, se svou svatostí, se svou silou. Musíme se učit od Marie.

Abys se Ti zcela odevzdala, stala se Panna Maria »totalitním tvorem« a dovolila Ti, aby ses stal jedinou skutečností její existence.

Maria je tvor, který byl uchvácen, unesen, byla tvou v tom nejradikálnějším slova smyslu, takže Ty jediný jsi její Pán. Ty jediný jsi pro ni normou a kritériem veškeré její každodenní zkušenosti.

A proto tak jako u Marie i u nás jde především o to, otevřít se pro tebe, Duchu Otce a Syna, abys vstoupil do veškeré naší logiky, do všech našich kritérií a veškeré naší moudrosti; jde o to vložit do tvých rukou veškerou naši konkrétní lidskost, celou a beze zbytku.

Je to tak: jsme lidská stvoření a náš Pán buď veleben. Ale

je zapotřebí, abychom se živí světili do rukou živého Boha, aby s námi mohl dělat, co chce.

Co znamená ten odpor, které klademe Božímu pronikání?

Ty, Duchu svatý, si podmaňuješ duše jedině tehdy, když s tím souhlasíš!

Panna Maria tím, že se zřekla sama sebe a dovolila, aby byla zasvěcena, proniknuta a prostoupena Duchem, nám dává obdivuhodný příklad. Být jako ona, celí uchvácení Tebou, je skutečně úžasné, obdivuhodné a nepopsatelné.

Maria, naplněná Tebou, odpovídá při andělově zvěstování svým »ano«, které ji doslova zaplavuje, »ano«, které pak již trvá po celý život.

Maria, naplněná Duchem svatým, nám dává Ježíše, abychom se nechali přinést k němu a zaplavit takovým způsobem, abychom žili pouze z něho a pro něho samého.

Překlad -Iš-

Pravá veselost je znakem lidí opravdu velkomyslných.

Matka Tereza

Znamení doby

Opat Tomáš Niggel OSB

Je zapotřebí, abychom chápali a správně hodnotili znamení času. S širokým pohledem na svět, jak píše Ivan Pojavník v knize »Mystérium koncilu«, vnímal Pastor angelicus Pius XII. (1939–1958) naši dobu s apokalyptickou předvídavostí jako dobu, ve které se hroubí »řády, moci a pozemské systémy, které zde trvají již po staletí, anebo které byly zřízeny, aby po staletí byly v platnosti.« »Současná válka potvrzuje a dokonává tyto pronikavé změny a události.«

Ve 20. století je již církev rozšířena takřka po celém světě, a tu náhle *vystupuje dým z propasti jako z velké pece a tím dýmem se zatemnilo slunce a všechno ovzduší* (Zj 9,2). Papež Pius XII. vykládá tento úryvek Zjevení sv. Jana jako rozšíření ateismu ve 20. století, které zachvátilo již za pontifikátu Pia XI. stále větší počet zemí a jeho vítězné tažení pokračovalo v období Pia XII.

26. října 1946 stanovil Pius XII. významnou diagnózu, když zdůraznil: **»Největším hříchem světa je ztráta vědomí viny.«** K této větě se vrací Jan Pavel II. ve své promluvě ve Fatimě 13. května 1982: *»Co se staví člověku přímo do cesty, jsou hříchy; setrvávání ve hříchu znamená ve svém konečném důsledku popírání Boha, plánovitě vyřazení Boha z myšlenkového světa člověka a odtržení všech pozemských činností od něho, odmítnutí Boha ze strany člověka. A toto odmítnutí Boha, jestliže je konečné, vede k odmítnutí člověka ze strany Boha, k věčnému zatracení.«* (srov. Mt 7,23; 10,33)

Ztráta vědomí viny je formou nebo ovocem tvrdošijného odmítání Boha v životě jednotlivce, společnosti i mezinárodního společenství a přináší s sebou rozklad morálních základů života.

20. století je obdobím zániku části světa, který způsobilo samo lidstvo bez Krista a proti Kristu, bez Boha a proti Bohu. Znehodnocení hodnot a zpře-

vracení řádu vede k apokalyptické katastrofě. V době »atomového věku« drží již lidstvo ve svých rukou apokalyptickou zbraň, kterou může úplně zničit sebe samo. »Jestliže Bůh ve své moci a ve své moudrosti jej sám nezadrží, bude celé lidstvo zahubeno hrůznou zbraní, kterou si člověk sám připravil. Přivodí si samo svou záhubu a hrůzostrašné zničení v celém světě a v celém stvoření, které Bůh učinil z lásky pro štěstí a blahomých dětí. A to všechno by chtěl člověk zničit. Je to peklo spolu se všemi svými pomocníky, kteří připravují tuto hru. Ale věř mi, já i tentokrát zvítězím.« (Panna Maria v Kerizinen 25. 4. 1961)

Pius XII. píše: »Jenom duch společnosti, který je nesen nesmírnou Boží silou křesťanské víry, bude schopen uchránit lidstvo po této strašné válce při nevyhovném ohrožení míru, který by byl založen na chybných základech a byl by jen krátkozraký a zrádný.« (19. 5. 1946) S největším hmotným pokrokem a blahobytem v dějinách přichází současně i nejhlubší morální a duchovní úpadek.

Pokrok člověka, společnosti a lidstva probíhá tedy jednostranně a v opačném směru. Dnešní lidstvo je nesmírně fascinováno a zaslepeno pokusem otevřít propast: vybudovat vlastními silami a bez Boha na zemi ráj. Lidé odstranili ze svého myšlení nesmrtelnou duši, Boha, nebe a peklo. Tak velice jsou zaujati budováním pozem-

ského ráje. »V tomto nelítostném boji mezi bludem a pravdou, mezi dobrem a zlem může dosáhnout vítězství pouze šik prosebníků; pouze šik prosebníků může přinést sociální mír.« (Pius XII. 12. 9. 1948)

Sociální mír má úzkou souvislost s Desaterem. Uvědomme si: Právo a spravedlnost nejsou totéž. Jedná se zde o vztah mezi prostředkem a cílem: Právo je prostředek, spravedlnost je cíl. Spravedlnost je souhlas a soulad s řádem všehomíra, který mu dal ten nejvyšší Pořadatel – Bůh. Právo je oprávněné tehdy, jestliže skutečně slouží řádu ve společnosti. Je normou, ve které se konkretizují a uskutečňují nejvyšší, nejplodnější ideje spravedlnosti, které samy sebou vedou k Bohu, který je ze své podstaty věčnou a nekonečnou spravedlností a dává všemu stvořenému světlo, jasnost, platnost, smysl a obsah.

Církev, ve které působí Kristus, integruje ve svém morálním učení poznatky etiky, které platily již v antické kultuře. Tím, že pozvedla právní učení antické kultury obohacením o Zjevení, očistila je a obohatila. Po zániku antiky rozkvetla ve středověké církvi křesťanská kultura a civilizace. Veškerá občanská společnost žila ve svazku s Kristem a Církví.

Jak jasně na tomto pozadí předpověděl Pius XII. naši dobu, svědčí tento citát, ve kterém označuje **úpadek veřejné morálky a úpadek mravů, který se pak drze prosazuje jako panující moc a pokouší se svést především mladou generaci, jako neúprosnou předzvěst velkých katastrof.** (20. 4. 1946)

A 4. 4. 1952 Pius XII. řekl: *»Bez součinnosti Církve by lidstvo propadlo v krátké době politováníhodnému zhrubnutí, protože ona odvádí od tvrdosti a drsných bojů života. Války, především moderní, nepropukají náhle, nýbrž zrají dlouhá*

Vdusných obdobích života, kdy se zatemní smysl života a my sami nad sebou zoufáme, čeká na nás v dáli světlo, které je dostatečně jasné, aby prozářilo každou noc.

Gertruda Ueketterová

léta v lidských srdcích. Když se odmítne úcta před nejvyšším Zákonodárcem a božským Soudcem, pak se «dovolené» a »nedovolené« stává pouze prázdným slovem; mravní zákon jde ke dnu; když už se není čeho obávat, ovládne nás žádostivá zloba a hrubost; lidé se jako divoká zvířata navzájem pobíjejí a utápějí v krvavé lázni, při čemž jediným a politováníhodným smyslem je potěšení z požíráni a ničení.«

Každý myslící člověk si může představit, kam to vede. *»Má-li budoucnost patřit demokracii, pak podstatný podíl přitom patří křesťanskému náboženství a Církvi... , protože ona učí a brání pravdy, zprostředkuje nadpřirozenou sílu a milost... a uskutečňuje Bohem stanovený řád jako nevyšší normu každé demokracie.«* (Pius XII. 24. 12. 1944)

Přes tato varování pokračuje právní pozitivismus ve svém tažení, které maří demokracii a prosazuje pojetí práva, v němž Bůh jako nejvyšší Zákonodárce neexistuje.

Nám nezbyvá než se uchýlit do záchranné archy Neposkvrněného Srdce Panny Marie a ke svatostánku při adoraci Nejsvětější svátosti po příkladu sv. Petra Juliána Eymarda (1811–1868), který řekl *»Úcta Nejsvětější Krve zastavuje lidské prolévání krve«*, sv. Pia X. (1903–1914), který uvedl v život největší a nejuniverzálnější eucharistické hnutí, a papeže Pia XII., horlivého zastávce posvátné liturgie a eucharistické úcty.

Překl. -Iš-,
sks 24/98

Apoštolská hnutí v Církvi

Ve dnech 27. - 30. května se konal ve Vatikáně celosvětový kongres zástupců nejrůznějších katolických hnutí z celého světa. Kongres vyvrcholil na náměstí Svatého Petra 30. května, kde se Svatý otec setkal s 200 000 členy těchto hnutí. Na kongresu promluvil kardinál Josef Ratzinger na téma: *Církevní hnutí – naděje pro církev i lidstvo. Organizátorem kongresu je papežská rada pro laiky, jejímž vedoucím je americký kardinál James Francis Stafford.*

Tento kongres je pokračováním mezinárodních setkání, která se uskutečnila v r. 1981 v Říme, 1987 v Rocca di Papa a 1991 v Bratislavě.

Z referátu kardinála Ratzingera uvádíme prozatím tento úryvek:

Aktivita hnutí v Církvi jakožto cesta k ozdravení s sebou přináší také některá nebezpečí. Hrozí tu jednostrannosti vyplývající z přílišného zdůrazňování specifického poslání, které je spojeno buďto s určitým obdobím nebo charismatem. Hnutí se může domnívat, že duchovní novota není jednou z forem křesťanské existence, nýbrž prostě objevením poselství jakožto celku. To pak může vést k absolutizaci hnutí, které samo

sebe vidí jakožto církev, ačkoliv jeho cesta se může uplatnit různými způsoby.

A tak hrozí takřka nevyhnutelně střet s místní obcí, při čemž vina je na obou stranách a obě strany to duchovně zatěžuje.

Místní církve se mohou nacházet v určitém konformismu se světem, sůl země může být zkažena, jak to představuje Kierkegaard v jedné své kritice křesťanství s kousavou ironií. I když odklon od radikálnosti evangelia nemusí dosáhnout takového bodu, jak ukazuje Kierkegaard, pociťuje se nicméně vpád toho nového jako něco rušivého, zvláště když se projevují dětské nemoci chybné absolutizace.

Obě strany se musí podrobit výchově Ducha svatého a také místní církevní vrchnosti, odučit se sobeckosti, s níž není možný vnitřní souhlas s mnohotvárností prožívané víry. Obě strany se musí navzájem učit, očišťovat se a navzájem se snášet až k onomu postoji, o kterém hovoří Pavel ve své velepisni lásky (1 Kor 13,4nn). Tak je třeba hnutím připomenout, že i když ve své cestě objevila a dále předávají celistvost víry, jsou darem pro celou církev a musí se podřídit požadavkům celku, aby tak hnutí mohla zůstat věrná své vlastní podstatě.

Ale také místním církvím a též biskupům je třeba domluvit, že nesmějí holdovat žádné uniformitě v pojetí svého pas-

toračního plánování. Nesmějí své pastorační plány povýšit na měřítko, co je dovoleno Duchu svatému, aby způsobil: tuhým plánováním se mohou stát církve nepropustnými pro Božího Ducha, pro sílu, ze které samy žijí. Nesmí tomu být tak, že všechno je podřízeno jednotné organizaci. Raději méně organizace a více Ducha! Především pak nesmí být pojem *communio* chápán tak, že za nejvyšší pastorační hodnotu se pokládá vyloučení konfliktu. Víra je vždy také meč a může podporovat právě konflikt pro pravdu a lásku. (srov. Mt 10,34). Koncept církevní jednoty, ve kterém se konflikty předem odmítají jakožto polarizace a za vnitřní klid se platí rezignací na celistvost svědectví, se prokáže záhy jako zrádný.

Konečně je třeba se vyvarovat zjednodušené osvěcenosti, která horlivost těch, které uchvátil Duch Svatý, a jejich bezmeznou víru v Boží slovo vylučuje jako fundamentalismus a připouští jen takovou víru, pro kterou je »když« a »ale« důležitější než sama podstata toho, co je obsahem víry.

Všichni se musí nechat poměřovat především láskou k jednotě Církve, která je i v místních církvích pouze jediná a projevuje se jako taková i v apoštolských hnutích. Místní církve i apoštolská hnutí musí poznávat a také uznávat obojí: *ubi Petrus, ibi ecclesia – ubi episcopus, ibi ecclesia* (kde je Petr, tam je církev – kde je biskup, tam je církev). Primát a episkopát, místní struktury a apoštolská hnutí se navzájem potřebují. Primát nemůže žít bez svého životného episkopátu a episkopát nemůže uchovat svou dynamickou a apoštolskou jednotu bez primátu. Kde je jedno z obou oslabeno, tam trpí Církev jako celek.

Podle Deutsche Tagespost 65/98, překlad -lš-

-cvm-

Překvapení v Amsterdamu

Na výroční svatodušní pouť k Panně Marii, Paní všech národů, se do Amsterdamu tentokrát dostavil ve srovnání s loňským rokem dvojnásobný počet poutníků: 10 000. V eu-charistickém průvodu byly neseny vlajky 70 národů ze všech světadílů.

Shromáždění a bohoslužby se konají ve velké »Eurohale«. Průčelí haly s milostným obrazem Panny Marie, Paní všech národů, vyzdobili holandsští květináři žlutobílými květy a girlandami. Jsou to titíž květináři, kteří o Velikonocích zdobí Svatopetrské náměstí holandskými tulipány.

Kromě ryze teologického významu se zde prosazuje stále zřetelněji nová civilizace – civilizace ve znamení mateřského citu. Dosvědčují to veřejná vyznání lidí rozličných kultur. Na závěr slavnostní bohoslužby o svatodušní neděli, kterou celebroidal kardinál Alfons Maria Stickler za asistence místního biskupa Henrika Bomense a jeho pomocného biskupa J. M.

Punta, oznámil místní ordinář, že ustavuje komisi, která bude zkoumat události a poselství spojená s Amsterdamem. Z toho je zřejmé, že zdejší události z r. 1945 – 1959 bere Církev s velkou vážností.

P. Paul Maria Sigl, zakladatel hnutí *Rodina Panny Marie – Spoluvykupitelky*, uvedl ve svém referátě mimo jiné údaje, jak se po celém světě šíří obrazy Paní všech národů. Významná zjevení v Akitě v Japonsku začala, když se sem dostal právě tento obraz. Skupina bezdomovců v Karlsruhe se nechala přesvědčit, že bude stále u sebe nosit do plastické fólie zalepený obraz Paní všech národů. Po nějakém čase sami požádali o výuku katechismu, přijali

křest a 20. května t. r. přistoupili k prvnímu sv. přijímání a svátosti biřmování. V Indonézii putuje obraz Panny Marie od kostela ke kostelu. P. Sigl zde navštívil sirotčinec, ve kterém žijí nevidomé a hluchoněmé děti. Když jim byl v jejich znacích vysvětlen smysl obrazu Paní všech národů, vyznaly tyto děti spontánně, že chtějí své utrpení obětovat Paní všech národů za záchranu světa. Na jednom filipínském ostrově, kterému se říkalo »ostrov hadů« a byl proto velmi obávaný, vymizeli podle svědectví místních rybářů po příchodu milostného obrazu všichni hadi. P. Sigl dokumentoval svůj referát projekcí četných diapoitivů.

„Co udělala církev konkrétně proti nacistům?“

Barbara Schellenbergerová

Vztah Církve a národního socialismu je už na základě pramenů dobře zpracován. Mnoho předsudků, které vznikly začátkem šedesátých let v důsledku historicky nesmyslného dramatu Rolfa Hochhuta „Zástupce“, muselo být v posledních letech korigováno. Dnes je jisté, že postoj katolíků ve volbách vyzněl rozhodně proti Hitlerovi a že konkordát byl podepsán nikoliv jako akt kolaborace, ale jako opatření sebeobrany. Byla v něm zakotvena některá práva Církve a jejich porušování mohlo být s konkordátem v ruce přinejmenším veřejně pranýřováno.

Konečně existuje shoda v tom, že v nacistickém Německu existovaly různé formy odporu: otevřený protest byl jen jednou z nich, byť nejsilnější. V podmínkách totalitního režimu mohl být už i náznak odporu postihován sankcemi, jak znovu ukázala minulost Stasi (východoněmecké StB). Při absolutní mocenské nadvládě, která se vztahovala i na světonázorové otázky, mohlo se pokládat za pasivní odpor již to, že si někdo uchrání svou vlastní duševně-duchovní identitu.

Toto se katolické církvi v „Třetí říši“ nepochybně podařilo, a proto nacističtí pochopové také hodnotili bez váhání jako odpor pouť, procesy a jiné církevní slavnosti, které byly v oné době zvláště dobře navštěvovány (výrazně přesně to dokládají nedávno vydané Goebelsovy deníky).

Odpor se však neomezil na udržení a zintenzivnění církevního života. V četných pastýřských listech a oběžnicích pranýřovali papež a biskupové aktivity Hitlerova režimu. Přitom vždycky využili této pastorační akce na ostří nože, aby na jedné straně jasně odsoudili nacismus a na druhé straně aby své věřící nehnali přímo do mučednictví. Přirozeně dá se z dnešního pohledu vždycky položit laciná otázka, proč ještě více církevních činitelů hlasitěji neprotestovalo ve stylu hraběte Galena. A přitom nikdo nechce popírat, že se i v Církvi nevyskytovalo jenom hrdinství.

„Ostře proti Církvi. My sami se staneme církvi,“ zaznamenává Goebels 5. srpna 1933 ve svém deníku z jedné Hitlerovy řeči. Od začátku byl boj proti katolické Církvi naléhavou záležitostí nacistické vnitřní politiky. S ohledem na zahraniční politiku a později na válečné poměry nevedl Hitler tento boj stále se stejnou důsledností, ale cíl byl pro něho předem jasný: I v církevní otázce by jednou mělo dojít ke „konečnému řešení“. Věděla katolická církev, co má Hitler v úmyslu? Byli papež a biskupové naivní? Nebo dokonce drželi s „mocnými“?

Dnes již máme k tomuto tématu k dispozici množství vědecké literatury, kterou však veřejnost sotva vzala na vědomí. Jeden z nejlepších znalců této problematiky, historik Konrad Repgen, je toho názoru, že ve veřejné diskusi se ignorují „korektně zjištěné a prokázané výpovědi...“, které podle dnešních měřítek by byly pro tehdejší vedení Církve, pro biskupy a papeže znamenaly „zproštění obvinění“, naopak

se s oblibou zdůrazňují zveličené „stejně korektně zjištěné a prokázané výpovědi, když obsahují pro tehdejší vedení Církve podle dnešních měřítek nějakou námitku, představují tedy určitou přitěžující okolnost“. V hromadných sdělovacích prostředcích se často mluví jenom „povrchně o tehdejších událostech, skutečnostech a souvislostech“. „Ve skutečnosti se diskutuje o současných problémech,“ míní Repgen. Do minulosti se tu promítá vlastní omezený pohled a osobní poměr k současné Církvi: „Dějiny času se stávají kritikou přítomnosti,“ říká Repgen. Toto omezení však nezakazuje naopak použít naši přítomnosti – jediné „události“, kterou jsme existenciálně prožili – jako pomůcky k porozumění dějinné události. Zvláště zvraty posledních let nám k tomu nabízejí podnět.

Ne každý může podstoupit tu námahu, aby se vypořádal důsledně s nacionálněsocialistickým světovým názorem a zpracoval komplexně celý historický

průběh. Historik se však musí umět vmyslet do tehdejší situace. Jak se jevil nacionálně socialistický režim katolíkům roku 1933? Jaká kritéria, jaké skutečnosti měli katolíci k dispozici, aby již tehdy mohli posoudit přítomnost a budoucnost?

Až do voleb říšského sněmu 5. 3. 1933 se biskupové, katolické svazy a praktikující katolíci vcelku jednoznačně vyslovovali proti nacionálnímu socialismu. Toto odmítnutí představovalo podle úsudku evangelického církevního historika Klause Scholdera „působivou semknutost“. Volební statistiky ukazují zřetelně, že v oblastech s převážně katolickým obyvatelstvem nacionální socialisté dostali vesměs nejméně hlasů. Přitom je třeba mít na zřeteli, že katolíci tehdy tvořili sotva třetinu obyvatelstva „Třetí říše“.

Po uchvácení moci se Církve dostala do velmi tíživé situace, neboť přes noc se z hnutí, které bylo učitelským úřadem Církve odsouzeno, stala legální státní vrchnost, kterou občané mu-

seli poslouchat. První polovina roku 1933 musela vyvolat u některých katolíků zmatek a úzkost. Pravděpodobně vláda podobná nejistota jako u obyvatelstva bývalé NDR v r. 1989.

Hitler – od 30. 1. 1933 říšský kancléř – ujišťoval, že hledá spolupráci s křesťanskými církvemi na půdě „pozitivního křesťanství“. I když se dobře nevědělo, co se tím míní, němečtí biskupové nechtěli tuto nabídku spolupráce předem odmítnout. A tak biskupové narychlo sestaveným prohlášením z 28. 3. 1933 částečně vzali zpět svá dříve vyslovená varování. Byl to omyl, který se ukázal velmi brzo – nejpozději kolem konce roku 1933, kdy již bylo zřejmé, že režimu nešlo v žádném případě o spolupráci, nýbrž o ovládnutí. Způsob, jakým Goebels 28. 12. 1933 ve svém deníku charakterizuje tuto taktiku, je příznačný: „Nejlépe se vyřídí církev, když se budeme sami vydávat za pozitivní křesťanství.“

Právě nejnovější politický vývoj v Německu nás učí, jak je obtížné odvažovat se vyslovit prognózy do budoucnosti. Poměr Církve a nacionálního socialismu se může z dnešního pohledu beze všeho srovnat se stavem katolické Církve pod komunistickým panstvím. Nacionální socialismus a komunismus si dělají, resp. dělali na člověka „totální nárok“. Jde a šlo jim o celou lidskou existenci a o zprostředkování svého, v tu kterou dobu platného ideologického smyslu života. Pro tehdejší současníky bylo jen velmi těžko rozpoznat takový zásah a pro katolíky začátku roku 1933 nebyla nebezpečí tak jasně rozeznatelná jako jsou pro nás dnes. Legální převzetí vlády a vládní prohlášení, které bylo Církvi přátelské, daly biskupům podnět, aby zaujali vůči nacionálním socialistům mírnější tón. To bylo přivítáno především katolíky, kteří platili jako „progresivní“ (vět-

šinou akademiky, i profesory teologie a několika šlechtici), kteří se nechali vést iluzí, že spolupráce v novém státě je možná.

Pius XII. znal dobře německé poměry. Až do nástupu do funkce státního sekretáře 1930 zastupoval Svatý stolec jako nuncius v Německu. V následujících letech byl poradcem Pia XI. ve všech otázkách, které se týkaly Německa. Mnoho písemných materiálů nese zřetelně jeho rukopis. Němečtí biskupové byli Svatým stolicem při svém střetnutí s nacistickým režimem vždycky posilováni a povzbuzováni. V encyklice „Mit brennender Sorge“ (14. 3. 1937) Pius XI. nemilosrdně pranýřoval věrolomnost, pronásledování Církve a porušování přirozených a lidských práv. Tato obžaloba vzbudila ve světové veřejnosti velký rozruch a režim mimořádně rozhněvala. Zeslabení proticírkevního boje tím nebylo ovšem dosaženo, nacisté reagovali spíše zatýkáním, konfiskací a vyvlastňováním tiskáren.

Papež se zvláště výrazně stavěl na stranu katolické mládeže: „Vaše věc je naše věc,“ volal Pius XI. k německé mládeži o Velikonocích 1934. V r. 1933 bylo asi 1,4 miliónů ze 7 miliónů mladých katolíků organizováno v 28 svazech mládeže. Největší a organizačně nejlépe vybudovaný svaz byl KJMV – Der Katholische Jungmännerverband (Katolický svaz mladých mužů) se 400 000 členy.

Se zlostí pozorovala Tajná státní policie (GESTAPO – Geheime Staatspolizei) a Bezpečnostní služba (Sicherheitsdienst) nasazení a úspěchy katolických duchovních. Údajně podchytili mladé lidi zcela časovou propagandou a dovedli probudit smysl pro symboliku a cit, smysl pro věrnost. Vůle sebezáchovy byla u mladých silná a v těžkých situacích vynalézavá. Příležitostně si pomá-

hali např. recesí při dodržování šikanujících zákonů, a tak tyto zákony zesměšňovali. Jako příklad uvedme jednu příhodu, která se udála bezprostředně po zákazu veřejného vystupování a nošení jednotných krojů katolických svazů mládeže v celé zemi v Kolíně nad Rýnem (březen 1934): Tak referoval tehdejší vládní prezident v Koblenzu, jak jeli skauti sv. Jiří na kolech ulicemi Engersu (okres Neuwied): V čele kaplan v obleku světského duchovního, za ním zástupce vedoucího skautu s polní pěšáckou čepicí na hlavě, pak mladíci v bílých košilích, z nich jeden v cylindru, jiný v poškozeném slaměném klobouku, na konci groteskní řady hoch v zelené košili.

Nacionální socialisté si byli dobře vědomi tohoto zastřeného boje. V oběžníku vedoucího praporu z r. 1935 se říká: „Náš protivník (katolická mládež) přechází pomalu k útoku... Navzdory všemu zachovává kázeň. My už jim v daném čase podržíme pěst pod nosem. Ukážeme jim pak, co to je, tupit a ohrožovat německou mládež, mládež Hitlerovu... Ano, náš pěstí padne, co se postaví proti nám.“

Ve styku katolické mládeže s episkopátem však nebyla rozhodující mladistvá recese, nýbrž otevřená řeč bez všech diplomatických ohledů. Některá temperamentní vyjádření svazů mládeže podněcovala a povzbuzovala boj biskupů, např. pamětní spis ze srpna 1935 adresovaný episkopátu: Skupina církevních svazů musí vědět, že jedná z pověření Církve, »mučednictví bez pověření« je pro ně nemožné...

V nesčetných protestních notách bojovali Svatý stolec a biskupové za práva zaručená v říšském konkordátu (Ujednání Svatého stolce s říšskou vládou v červenci 1933). Právě v zápase o zachování katolických svazů mládeže prokázal se smysl a hodnota říšského kon-

kordátu jako „smluvněprávní nepřizpůsobení se katolické Církve“ (Reppen). Poskytoval přinejmenším na několik let právní základ v boji o přežití.

Němečtí biskupové reagovali na přehmaty režimu ne vždycky tak jednoznačně a jasně jako Svatý stolec. Podle temperamentu a politického přehledu sledovali jedni spíše defenzivní, jiní ofenzivní linii. Známa byla adventní kázání kardinála Faulhabera z prosince 1933 v Mnichově, ve kterých vyzvedl význam židovství pro křesťanské dějiny spásy. Daleko mimo katolické kruhy byla známá také kázání biskupa von Galena proti usmrcování duševně nemocných (Münster 1941). Množství písemných podání, prohlášení z kazatelen, pastýřských listů atd. svědčí o tuhém zápase biskupů s režimem. Protest měl úspěch jen zřídka. Tak např. nařízení o odstranění křížů ze školních učeben mohlo být zastaveno jen v r. 1936 v Oldenburgu a 1941 v Bavorsku.

Přirozeně mohli nacisté lépe a účinněji postupovat proti kněžím diecézního kléru a řeholníkům než proti papeži a biskupům. Báli se následků solidarity, kterou mohla opatření proti vedoucím osobnostem vyvolat doma i v zahraničí. Používalo se podlých, zákeřných prostředků, proti nimž se jednotlivci sotva mohli bránit. V letech 1935–1937 byly proti kněžím a řeholníkům organizovány devizové a mravnostní procesy. Tisk referoval o široce vypracovaných monstrprocesech, které měly odhalit „kněžoury“ a podněcovat nenávisť. 1941 bylo v tzv. klášterní bouři zabaveno 120 klášterů a řádových komplexů. Více než 8000 kněží, to znamená více než třetina veškerých kněží v duchovní správě, bylo postiženo nějakou formou násilných opatření režimu. Ze 2800 duchovních všech národností internovaných v Dachau během války bylo 95% katolických

Ježíš je sama láska. Jeho Srdce je propast lásky. Láska stvořila člověka a všechno ostatní na světě k jeho službě.

Z lásky chtěl Otec vydat svého Syna k záchraně lidského rodu, který byl pro své viny ztracen.

Láska způsobila, že čistá Panna dala svůj souhlas, aby se stala Matkou Boží a vzala na sebe všechno utrpení, které z tohoto mateřství vzešlo.

Z lásky zvolil Ježíš samotu a mlčení... zcela neznámý žil a dobrovolně se podřizoval své Matce a svému pěstounu.

Jen láska věděla, kolik duší v pozdější době bude následovat Ježíše a najde svou radost v tom, že se jejich život podobá jeho životu.

-sks-

kněží. Ze 451 německých duchovních zavřených v Dachau bylo 418 katolického vyznání. 200 kněží bylo popraveno, nebo zemřeli v důsledku internace.

Tento těžký boj proti kněžím a řeholníkům ukazuje, že byli režimu obzvláště trnem v oku a že velká část kléru nezůstala pasivní. Jenom v Kolíně byly pod vedením dómského vikáře Teusche z jednoho „obraného postavení“ rozšiřovány více než dva tucety tiskovin masově distribuovaných v boji proti nacionálněsocialistickému světovému názoru. Dosáhly celkového nákladu 17 miliónů! Kromě „Studie k mythu 20. století“, která byla zpracována jako katolická odpověď partajnímu ideologu Alfredu Rosenbergovi a měla vysokou vědeckou úroveň, vyšly na podzim 1936 „Katechismové pravdy“, ve kterých byla shrnuta katolická věrouka ve větách

Pokračování na str. 12

„CO UDĚLALA CÍRKEV KONKRÉTNĚ PROTI NACISTŮM?“

Pokračování ze str. 9

k zapamatování. Neboť více než starost o společenské přežití tížila biskupy starost o udržení víry, které se stávalo stále obtížnějším vzhledem k pokusem o podporovanému nacionálnímu socialismem víru „aktualizovat“, přizpůsobit nové době.

Jak se zachovala většina věřících katolíků? Nebylo tomu tak, že většina přece jen mlčky spolupracovala?

Přirozenost člověka se v základech nemění, takže je dovoleno srovnávat s naší současnou situací – ne abychom soudili tehdejší nebo dnešní způsoby jednání, ale abych pochopili, s jakými těžkostmi museli nositelé úřadu v Církvi a věřící v každé době bojovat.

Jak se chovají katolíci dnes, když se Církev ostře vyjadřuje k praxi potratů v naší společnosti nebo k sociální spravedlnosti např. v Latinské Americe? Ti, které bychom měli nazvat „kirentreu – věrní Církvi“, dbají na její výstrahy. Velká masa se chová spíše pasivně-skepticky. A někteří „progresivní“ jsou – nebo byli – toho mínění, že Církev nerozumí znamením času, ve své neústupnosti zmeškává vlak a vzdává se šancí dostat se k lidem.

Něco podobného se muselo odehrát i tehdy. Ovšem postoj jednotlivce – ve srovnání s dneškem – byl ztížen skutečností, že tehdy se muselo počítat s citelnými represáliemi. Neboť pro věřícího katolíka byl už všední život pod totalitním panstvím plný nevypočitatelných rizik. Přihlásit dítě na konfesní školu (to bylo možné až do roku 1940), pravidelná účast na bohoslužbách, účast na schůzce skupiny mládeže, to všechno mohlo být záminkou k represáliím, mohlo to být vyloženo jako „základnost“ nebo „rozklad branné síly“. Nezřídka však stál katolík také před konfliktem mezi „láskou k vlasti“ a „sou-

hlasem s opatřeními režimu“. Který „dobrý Němec“ by nechtěl hlasovat pro zpětné začlenění Sárska v r. 1935 nebo pro „připojení“ Rakouska 1938? Hitler dovedl tohoto konfliktu šikovně využít ke své propagandě.

Pro praktikujícího katolíka (tehdy asi dvě třetiny věřících) byla světonázorová neslučitelnost nacistické ideologie s jejich vírou sice jednoznačná, toto přesvědčení však nevedlo všechny ke stejnému vztahu k režimu. V rozhodujících světonázorových otázkách ovšem katolíci odporovali totalitnímu nátlaku nacionálního socialismu. Charakteristický je komentář v „Kölner Kirchenzeitung“ z 1. 8. 1937: „Kolísající úplně odpadají, věrní jsou tím věrnější.“ Věřící se zúčastňovali v dosud nevidaných zástupech poutí, veřejných manifestací víry, božítelových procesí a podobných církevních slavností: Pouti do svatyně v Cáchách v červenci 1937 se zúčastnilo 800 000 lidí. Gestapo a Sicherheitsdienst v tom viděly zřejmě právem demonstraci proti nacismu.

Ani biskupové, ani kléry, ani katolíci věřící se nepostavili jednotně proti režimu jako monolitický blok. Tu a tam se vyskytla spolupráce, bylo však také nepřizpůsobení, protesty a aktivní účast na politickém odboji. Přes všechna omezení existuje dnes bezpečný výsledek historického bádání, že katolická Církev – kromě dílčích oblastí v protestantském prostoru – byla jedinou velkou společenskou silou v Německu, jejíž odpor proti mimořádnému usměrňujícímu tlaku režimu něco znamenal.

Ostrá kritika veřejnosti chování papeže Pia XII. nebyla vedena současnými a také ani bezprostředně po skončení nacistického panství, nýbrž začala teprve na počátku šedesátých

let, když Rolf Hochhuth ve svém dramatu „Zástupce“ (první provedení 1963) vyslovil těžké výtky vůči papeži Piu XII., především že se nedostatečně zasadil v tzv. židovské otázce. Této obžaloby se chopilo mnoho sdělovacích prostředků. Od té doby se šířilo mínění, že papež a katolická Církev vůbec selhali. Rozsáhlá literuatura však dosvědčuje nasazení Pia XII. pro Židy. Židovský teolog a historik Pinchas Lapide píše: „Katolická církev umožnila za pontifikátu Pia XII. záchranu 700 000, pravděpodobně dokonce 860 000 Židů od jisté smrti z rukou nacismu.“ Podle jeho ocenění děkuje z počtu asi 950 000 Židů, kteří nacistický masakr přežili, cca 70–90% za svůj život opatřením z katolické strany.

Jen v Římě se papeži podařilo zachránit 7 000 Židů. Ale proč neprotestoval veřejně proti deportacím? Tuto otázku si položil sám Pius XII. 30. dubna 1943. Píše berlínskému biskupu Preysingovi, že má cenu na místě zvážít, „zda a do jakého stupně se ukáže nebezpečí odvetných opatření a nátlakových prostředků v případě biskupských prohlášení...“, že by bylo rozumné ad maiora mala vitanda (aby se zabránilo větším zlům) ...být zdrženlivý“. On sám přišel k závěru, že jeden „plamenný papežský protest“ může způsobit více neštěstí než pomoci. V tomto přesvědčení byl papež utvrzen, když protest holandských biskupů proti deportaci židovských spolubratří 25. 6. 1942 do té míry vyprovokoval nacistické pohlaváry, že o několik dnů později byli z Holandska vyvezeni všichni katolíci „nearijci“, mezi nimi Edith Steinová. Bylo by neplodné spekulovat, zda by papež mohl Židům více pomoci, kdyby hlasitěji protestoval. Historik může jenom konstatovat, že papež udělal všechno, co bylo v jeho moci a z jeho pohledu možné, aby Židům

pomohl. A takoví současníci, kteří z bezpečné a teplé historické vzdálenosti o mnoho let později zvedají morální ukazovácěk a osobují si právo zničujících a zároveň nepravdivých rozsudků nad minulostí, budou asi vždycky.

Jen při znalosti praxe totalitního režimu je možno pochopit, proč katolická Církev ze své podstaty nemohla dělat vůbec nic jiného než klást odpor. Tento odpor však nebyl především politický, nýbrž šlo v prvé řadě o zachování víry. Pravděpodobně zde je poslední důvod pro to, proč dnes několika současníkům je tak zatěžko přijmout bezpečně zjištěné výsledky historických bádání. Když se ztrácí schopnost citu pro náboženskou dimenzi člověka, otřelé představy mohou snadno potlačit historické zkušenosti. Zároveň se stává jasným, že náboženské vyznání je bezpečným štítem proti totalitním přehmatům státu. Pohled na naše východní sousedy dnes potvrzuje poznatky získané z nedávných dějin.

Přeložil Josef Vlček

Odkazy na literaturu:

- Gotto, Klaus – Repgen, Konrad: *Die Katholiken und das Dritte Reich*, Mainz 1990.
Hockers, Hans Guenter: *Die Goebels-Tagebücher 1932–1941*, in: *Politik und Konfession*, Berlin 1983, s.359–392.
Huerzen, Heinz: *Widerstand und Zeugnis*. Ein Nachwort, in: *Klaus Gotto – Konrad Repgen*. s.191–198.
Repgen, Konrad: *Katolizismus und Nationalsozialismus*. Köln 1983.
Schellenberger, Barbara: *Katholische Jugend und Drittes Reich*. Mainz 1975.
Schneider, Buckhart, u.a.: *Die Briefe Pius XII. an die deutschen Bischöfe 1939–1944*. Mainz 1966.

VEDE JE ŽENA ODĚNÁ SLUNCEM

Desítky milionů věřících laiků – z toho asi 25% mladých – patří k Mariánskému kněžskému hnutí. Zasvěcení Panně Marii se shromažďují v „rodinných večeřadlech“ nebo v kaplích či chrámech k modlitbě růžence a prohlubování katecheze v úzkém spojení s učitelským úřadem Církve.

Církev se snažila odpovědět sekularizované společnosti zakládáním organizací, inspirovaných křesťanskými principy. Je však paradoxní, že nejtrvanlivější společenství laiků, které působí v nitru Církve (mluví se o několika desítkách milionů v celém světě) nenáleží ke strukturálním sdružením, nýbrž ke hnutí. Označení, které bylo dáno této církevní realitě, je „Kruh spolupracovníků Mariánského kněžského hnutí“.

Abychom pochopili, kdo jsou a jak dosvědčují svou víru,

musíme se obrátit na kněze jménem Don Stefano Gobbi ze Společnosti sv. Pavla. V časopise „JESUS“ vysvětluje zrod Mariánského kněžského hnutí a naznačuje přítomnost laiků v tomto Hnutí: „Když jsem ve fatimské svatyni poprvé uslyšel hlas Madony, byly po mně požadovány tři konkrétní úkoly: 1) Zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, 2) jednota s papežem, 3) přivést k Panně Marii věřící.“

Proto od samého počátku se Hnutí zajímalo kromě kněží i o laiky a přijímalo je vhodnou formou „zasvěcení“. „Proč nemít za to, že zasvěcení Neposkvrněnému Srdci, žádané Madonou ve Fatimě, je jako akt „odvodu“ do velkého šiku pod vedením „ŽENY ODĚNÉ SLUNCEM“, která má v těchto časech za úkol bojovat a zvítězit ve své bitvě?... Prá-

vě díky laikům se neobyčejně rozšířila kniha, v níž jsem shrmláždil Mariina poselství. Ba jestliže mnoho kněží po jejím přečtení vstoupilo do Hnutí, bylo to právě proto, že jim nějaký laik daroval jeden výtisk.“ (V českém jazyce je tato kniha „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ k dispozici ve Středisku MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc.)

Ve dnech 21. až 27. června se konaly ve Valdragone (San Marino) exercicie pro odpovědné zástupce MKH ze všech pěti kontinentů, kterých se zúčastnili dva kardinálové, 28 biskupů a téměř 400 kněží a laiků, mezi nimi i zástupci z České republiky. Na našem obrázku vidíte úkon zasvěcení kněží-delegátů z ČR, Slovenska a dalších slovenských zemí. K této významné události se ještě ve Světle vrátíme později. -jv-

□ Newman aktuální

Na oxfordské univerzitě bude ve dnech 10. – 13. srpna probíhat konference o spiritualitě kardinála Henryho Newmana (1801–1890), nejvýznamnějšího anglického teologa moderní doby. Skutečnost, že se konference koná na anglikánské oxfordské akademii, svědčí o tom, že myšlenkové bohatství velkého anglického konvertity přesahuje hranice jediné konfese a má velký význam pro budoucnost. Konference má za cíl zamyslet se nad rostoucím významem Newmanova díla jako kazatele a spisovatele a nad jeho vlivem na vývoj náboženství, teologie, filozofie a literatury.

-cvm-

Církev neustále churaví a je slabá, neboť na svém těle neustále nese umírání Pána Ježíše, aby se na jejím těle zjevně ukázal i Ježíšův život.

John Henry Newman

Sestra Emannuela píše...

15. června 1998

Pochválen buď Ježíši!

O Letnicích jeden poutník z Indického oceánu často chodil na procházku daleko od své skupiny. Vyhýbal se Kříževáci a Podbrdu i každé jiné modlitební činnosti. Stále byl zamklý, nezúčastňoval se ani mše svaté a hlavně nechtěl jít k P. Jozovi. Několik dobrých duší mu nabídlo tuto pouť. Jelikož v tato zjevení nevěřil, přijal nabídku jako turista, bez přesvědčení a jakéhokoliv zájmu. Jak se v turistickém oblečení pohyboval s dalšími dvěma osobami po Bijakovici, zahlédl Vicku, která musela projít kolem nich. Věrná sama sobě jim darovala široký úsměv, ale najednou se rozhodně zastaví před našim turistou a položí mu ruce na hlavu s tou energií, jak ji známe. Překvapený muž se bez pohnutí nechá požehnat; sotva slyší šepot její modlitby, dlouhé modlitby, která ho hluboce obnovuje... v milosti jeho kněžství. Byl to kněz! Den nato večer koncelebroval. Medžugorje opustil nadšený, s radostí dítěte, které našlo poklad. Díky, Gospo!

Sestra Emannuela

DOMINUM ET VIVIFICANTEM

Ateismus je působivý zjev naší doby, kterému věnoval 2. vatikánský koncil některé význačné stránky (242). I když se nemůže mluvit o ateismu jednoznačně, ani se nemůže omezit výhradně na materialismus filozofický, neboť existují různé druhy ateismu, a snad můžeme říci, že často se toto slovo používá dvojsmyslně – přece je jisté, že pravý a vlastní materialismus, chápaný jako teorie, vysvětlující skutečnost a pokládaný za klíčovou zásadu osobního a společenského jednání, má ráz ateistický. Obzor hodnot a cílů jednání, které materialismus vykresluje, je úzce spjat s výkladem celé skutečnosti jako „hmoty“. Mluví-li někdy o „duchu a o otázkách ducha“, např. na poli kultury nebo morálky, dělá to jen potud, pokud považuje jistá fakta za odvozeniny (epifenomeny) hmoty. Z toho plyne, že podle takového výkladu může být náboženství chápáno jen jako jakási „idealistická iluze“, proti níž je třeba bojovat nejhodnějšími způsoby a metodami, podle míst a dějinných okolností, aby byla vyhoštěna ze společnosti i z lidského srdce.

Můžeme proto říci, že materialismus je soustavné a důsledné rozvinutí „odporu“ a opozice, které pranýřuje sv. Pavel slovy: „Tělo touží po něčem jiném než duch.“ Toto střetávání je vzájemné, jak vyzdvihuje apoštol v druhé části svého aforismu: „Duch touží po něčem jiném než tělo.“ Kdo chce žít podle Ducha, přijímat jeho spásonosné působení a řídit se podle něho, nemůže neodmítnout vnitřní i vnější choutky a nároky „těla“, včetně jejich ideologického a historického vyjádření v protináboženském „materialismu“. Na tomto pozadí, tak příznačném pro naši dobu, se musí zdůrazňovat „tužby ducha“ při přípravách na velké jubileum. Jsou to požadavky, které zaznívají v noci nového adventu, na jehož konci, tak jako před dvěma tisíci roky, „každý člověk uzří spásu od Boha“ (243). Toto je možnost a naděje, kterou církev světuje dnešním lidem. Ví, že setkání a srážka mezi tužbami protivíci se duchu, které jsou příznačné pro mnoho hledisek současné civilizace, zvláště v některých jejích kruzích, a „tužbami

NEPŘEHLÉDNĚTE!

Podle sdělení Apoštolského stolce dochází ke změně termínu návštěvy českých a moravských biskupů Ad Limina Apostolorum v Římě. Návštěva se uskuteční ve dnech od 12. do 19. září 1998. Vzhledem k této změně je nutné upravit termíny plánovaných poutí věřících do Věčného města, kteří chtějí své biskupy doprovázet. **ČBK**

STARÉ BRNO – Mendlovo nám.

Příležitost adorace Nejsvětější svátosti oltářní v bazilice Nanebevzetí Panny Marie
úterý 14. 7. 1998 • 8.00 – 18.30 hod.
pátek 17. 7. 1998 • 17.00 – 18.30 hod.

EXERCICIE PRO MLÁDEŽ 16. – 22. SRPEN 1998

Ticho a prostor pro Boha pro ty, kdo se nespokojí s povrchním životem. Vede P. Petr Vaculík SDB.

Dům Ignáce Stuchlého,
Fryšták 26, 763 16, tel. 067–7911 065

Ve 24. čísle Světla jsme uveřejnili poznámku, že v pražském semináři byl otevřen restaurační bar „U Eržiky“. Dostali jsme nyní oznámení, že nejde o „restaurační bar“, ale o „kavárnu“ pro neformální setkávání seminářů. Omlouváme se za tuto chybu seminářů i našim čtenářům.

NABÍDKA EXERCIČNÍHO DOMU STOJANOV

Velehrad – v II. polovině roku 1998

SRPEN

- 29.7.–2.8. Duchovní obnova pro katechety, P. A. Rucki
- 2.8.–6.8. Duchovní obnova pro pedagogy a vychovatele, P. M. Fiala, OPraem.
- 18.8.–22.8. Duchovní obnova před zahájením školního roku pro učňovskou a středoškolskou mládež, P. A. Hráček
- 25.8.–29.8. Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství do 60 let, P. A. Mička OP

ZÁŘÍ

- 1.9.–5.9. Duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež, P. M. Šimák OP
- 7.9.–11.9. Duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež, P. M. Altrichter SJ, P. F. Hlynar SJ
- 15.9.–19.9. Duchovní obnova pro důchodce, osamělé a nemocné, P. J. Pekárek SDB

ŘÍJEN

- 1.10.–4.10. Duchovní obnova na téma: Zapojení křesťana ve veřejném životě, ekonomice, politice a podnikání, P. M. Fiala, OPraem.
- 13.10.–17.10. Duchovní obnova pro mariánské cititele, P. J. Hladiš
- 27.10.–31.10. Duchovní obnova pro ženy a muže žijící v manželství do 50 let, P. M. Kabrda SDB
- 27.10.–31.10. Základní kurs ignaciánských exercicií, P. K. Weichsel SJ
- 27.10.–31.10. Duchovní obnova pro podnikatele, P. F. Hanáček

LISTOPAD

- 4.11.–7.11. Duchovní obnova pro ženy a muže od 40let, P. R. Janča OFM
- 11.11.–15.11. Exercicie – Činný život Ježíše Krista (1. pokračování), P. K. Weichsel SJ
- 18.11.–22.11. Exercicie – Utrpení Ježíše Krista (2. pokračování), P. K. Weichsel SJ
- 25.11.–29.11. Exercicie – Oslavení Ježíše Krista (3. pokračování), P. K. Weichsel SJ
- 25.11.–28.11. Duchovní obnova pro snoubence, P. F. Hanáček

PROSINEC

- 2.12.–5.12. Adventní duchovní obnova pro ženy a muže, P. F. Petřík
- 8.12.–12.12. Duchovní obnova pro starší osoby, P. V. Ondřej SJ
- 9.12.–12.12. Adventní duchovní obnova pro ženy a muže, P. V. Šíma
- 28.12.–1.1. Příprava na rok 2000 pro mládež od 15 do 25 let, P. R. Kuchař SDB

Ceny za pobyt: ubytování na osobu a noc
dvoulůžkový pokoj 80–100 Kč
jednolůžkový pokoj 120–150 Kč
apartmá pro 1 osobu 200–250 Kč
celodenní strava 100 Kč
Poplatek se platí při nástupu. Jednolůžkový pokoj nahlásit při objednávce. Mládež, studující a sociálně slabí mohou požádat o slevu. Přihlášky posílejte na adresu:

Poutní a exerciční dům Stojanov
687 06 Velehrad 62, tel/fax 0632–714 20

protivíci se tělu“, s přibližováním Boha, s jeho vtělením, s jeho stále novým sdělováním v Duchu sv., může mít v mnoha případech dramatický ráz a může se snadno obrátit v nové lidské porážky. Ale církev pevně věří, že Bůh ze své strany se nepřestává spasitelně sdělovat a přicházet pro naši spásu, a je-li třeba, skrze Ducha svatého spasitelně „usvědčovat z hříchu“.

57. V pavlovském protikladu mezi „duchem a „tělem“ je vepsán také protiklad mezi „životem“ a „smrtí“. Toto je vážný

problém a musíme o něm ihned říci, že materialismus jako myšlenkový systém znamená v každé své verzi přijetí smrti jako definitivní hranice lidské existence. Všechno, co je hmotné, je porušitelné, a proto je lidské tělo (jakožto „živočišné“) smrtelné. Jestliže člověk ve své bytnosti je pouze „tělo“, zůstává smrt pro něho nepřekročitelnou hranicí a koncem. Pak chápeme, jak se může říkat, že lidský život existuje výhradně proto, aby „zemřel“.

Je třeba dodat, že na obzoru současné civilizace – zvláště té, která je po stránce vědeckotechnické nejvyvinutější – jsou známky a signály smrti obzvlášť přítomné a časté. Pomysleme jen na závody ve zbrojení a na nebezpečí jaderného sebezničení, které v sobě skrývají. Na druhé straně všichni stále více zjišťují vážnou situaci rozsáhlých oblastí naší planety, které jsou

postiženy bídou a hladem, jež přinášejí smrt. Jde o problémy, které jsou nejen hospodářské, ale především mravní. Jenže na obzoru nové doby se kupí ještě chmurnější „známky smrti“: rozmohl se zvyk, který na některých místech hrozí, že se z něho stane skoro instituce – odnímat život lidským bytostem ještě před jejich narozením, nebo také dřív, než dospěly k přirozenému prahu smrti. A ještě: bez ohledu na mnoho ušlechtilých snah ve prospěch míru vypukly a zuří nové války, které připravují o život nebo zdraví statisíce lidí. A jak nevzpomenout na atentáty na lidský život ze strany terorismu, organizovaného i na mezinárodní úrovni?

Pokračování příště

Poznámky

242 – Srv. past. konst. o církvi v dnešním světě, GS, 19,20,21
243 – Lk 3,6; srv. Iz 40,5

Na věčnosti poznáme, jak se Matka Boží s mateřskou péčí starala o jednoho každého z nás, jak nám byla nablízku a vyprošovala pro každou duši Boží milost; ale také poznáme, jak rozhodující bylo v každém případě, abychom s nabídnutou milostí spolupracovali.

Matka Tereza

Liturgická čtení

Neděle 12. 7. – 15. neděle v mezidobí

1.čt.: Dt 30,10–14
Ž 69(68),14+17.30–31.36ab+37 Odp.: srv. 33
2.čt.: Kol 1,15–20
Ev.: Lk 10,25–37

Pondělí 13. 7. – Nez. pam. sv. Jindřicha

1.čt.: Iz 1,10–17
Ž 49,8–9.16bc–17.21+23 Odp.: 23b
Ev.: Mt 10,34–11,1

Úterý 14. 7. – Nez. pam. bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis

1.čt.: Iz 7,1–9
Ž 47,2–3a.3b–4.5–6.7–8 Odp.: srv. 9d
Ev.: Mt 11,20–24

Středa 15. 7. – Památka sv. Bonaventury

1.čt.: Iz 10,5–7.13–16
Ž 93,5–6.7–8.9–10.14–15 Odp.: 14a
Ev.: Mt 11,25–27

Čtvrtek 16. 7. – Nez. pam. P. Marie Karmelské

1.čt.: Iz 26,7–9.12.16–19
Ž 101,13–14ab+15.16–18.19–21 Odp.: 20b
Ev.: Mt 11,28–30

Pátek 17. 7. – Nez. pam. bl. Česlava a sv. Hyacinta

1.čt.: Iz 38,1–6.21–22.7–8
Iz 38, 10.11.12abcd.16 Odp.: 17b
Ev.: Mt 12,1–8

Sobota 18. 7. – Nez. sob. památka P. Marie

1.čt.: Mich 2,1–5
Ž 10 (hebr.),1–2.3–4.7–8.14 Odp.: 12b
Ev.: Mt 12,14–21

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	12.7.	13.7.	14.7.	15.7.	16.7.	17.7.	18.7.
Antifona	1028	1044	1060	1734	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1061	1734	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1735	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	704	1049	1429	1735	1431	1432	1669
Prosby	1033	1049	1065	1724	1095	1111	1655
Záv. modlitba	704	1428	1429	1430	1431	1432	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	704	1054	1069	1084	1100	1116	1131
Nešpory: SO							
Hymnus	1024	1039	1055	1071	1736	1101	1117
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1737	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	704	705	1059	1429	1737	1431	1432
Prosby	1028	1043	1059	1074	1731	1105	1121
Záv. modlitba	704	704	1428	1429	1430	1431	1432
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Představujeme vám...

ZŮSTAŇTE VE MNĚ, A JÁ VE VÁS

Tomislav Ivančić

Duchovní úvahy pátera Ivančiće, které pronesl v září 1990 při exerciciích v chrámu Panny Marie Sněžné v Olomouci, zaujaly řadu věřících hloubkou duchovního ponoru i uvolňujícím pojetím natolik, že Matice cyrilometodějská zpracovala magnetofonový záznam přednášek a vydala je jako souhrnné dílo. Nyní vychází – pro velký zájem – již dotisk druhého vydání.

Tyto přednášky obsahují jakousi terapii pro duchovní nemocí a diagnózy dnešního člověka. Je v nich mnoho dobré inspirace pro ty, kdo se nechtějí spokojit s průměrností ve svém vztahu k Bohu.

Ve své podstatě jde o seminář, který si klade za cíl zprostředkovat lidem setkání s milujícím Bohem a umožnit poznání, co všechno můžeme jako křesťané konat. Zkušenost víry, kterou během semináře učiníme, nás zpětně povede k rozhodnutí nově vydat svůj život této milující a odpouštějící Lásce, touze odpustit druhým a také k evangelizaci jakožto základnímu povolání každého křesťana.

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Úryvky z knihy:

„Být svobodný od všech věcí, které mám, znamená, že v libovolném okamžiku mohu danou věc darovat nebo ztratit, že v libovolném okamžiku mi ji Bůh může odejmout, protože on je jejím jediným skutečným vlastníkem.“

V tom, čeho se v životě nemůžeš vzdát, co se bojíš ztratit, v tom je skryto tvé otroctví... Neexistuje žádná jiná cesta do nebe, než vyznat své hříchy, přiznat, že jsem hříšný člověk, a uvěřit, že mě Ježíš má rád, že mi odpouští a zachraňuje mne...

v

Bůh, který mne nepřitahuje, je „lidský“ bůh. Je to bůh, který mě vzdaluje od toho PRAVĚHO...

v

Naše vnitřní zranění jsou zárodkem nenávisti k lidem i k Bohu. Nadarmo chodíme do kostela, jestliže jsme smířeni s tím, že v sobě nosíme nenávist... Pamatujme, že řada našich vnitřních zranění je také důsledkem našeho neodpuštění... Odpuštění je základní podmínka, když ji splníš, jsi uzdravený z mnohé nemoci...

Léčit zranění duše je důležité proto, aby v nás a skrze nás mohla působit Boží milost a síla...

v

V člověku se nachází něco, co má pro Boha obrovskou cenu, a proto je Bůh schopný udělat všechno pro to, aby člověk mohl být spolu s ním. Bůh po tobě chce jen to, abys ho miloval. On všechno, kvůli čemu se trápíš, bere na sebe. Takovou máš cenu v Božích očích. Otec v Ježíši Kristu miluje všechny lidi... Boha můžeš opustit jen ty, on tebe nikdy neopustí! ...“

Brož., formát A5, 128 stran, cena 58 Kč

Převodem
706 035

Novinově vylátné

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
EXPEDICE
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVEĽLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm@telecom.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevýžadané nezveřejněné příspěvky nevracíme.